

saa overordentlig gerne vil have anlagt paa alle Forhold.

Saa rettede det ærede Medlem den Bebrejdelse mod Lovforslaget, at Førerens Doms- og Straffemyndighed er bevaret. Dette er ogsaa noget, som kunde faa en til at tro, at det ærede Medlem ikke alene aldrig havde gjort nogen længere Sotur, men ikke en Gang kunde tænke sig de særlige Forhold, der er til Stede under en saadan. Hvordan skulde det dog være muligt, at en Skibsfører ikke skulde være udstyret med Doms- og Straffemyndighed? Det lader sig slet ikke tænke. Han er jo om Bord paa et Skib, hvor han har Ansvar for mange Mennesker og store Værdier, og hvor det er nødvendigt, at hans Ordre i givet Tilfælde bliver lystret øjeblikkelig, da det kan dreje sig om Liv og Velfærd for mange Mennesker. Og saa skulde saadan en Mand ikke kunne gennemføre sine Ordre ved Hjælp af Doms- og Straffemyndighed — det er jo en helt umulig Tanke. Der maa overhovedet være Disciplin om Bord, og de Herrer, som er saa meget imod en stærk Disciplin, glemmer ofte, at en god Disciplin under mange Forhold — og ikke mindst under Søforhold — netop virker humant; at denne Disciplin ikke skal give Mennesker Midler i Hænde til at pine og plage andre, det behøver man saamænd ikke at omtale her eller i vor Tid.

Det er ligeledes ganske urigtigt, naar det ærede Medlem siger, at Loven ikke giver Sømænd Adgang til at føre Sag imod Kaptajn eller 1ste Maskinmester. Det er jo ganske nøje foreskrevet i Loven, under hvilke Former Straf kan paalægges, under hvilke Former Forhør skal optages; hvis det ikke er sket under de Former, gælder det ikke, og er Sømanden ikke tilfreds med det, kender han godt de Veje, han skal gaa for at indgive Klage, for at faa sin Ret, og de Veje er jo lettet ham derved, at det ikke skal koste ham noget udover den Tid, han naturligvis er nødt til at ofre derpaa.

Det ærede Medlem havde ikke stor Tiltro til Kostreglementet. Fordærvet Kost om Bord var en dagligdags Ting. Det strider ganske mod min Erfaring. Jeg har i min Tjeneste kun truffet et eneste Skib, hvor Kosten var daarlig, og det var meget let at konstatere. Kaptajnen var en stor Slynge i alle Forhold, og jeg behandlede ham akkurat saa haardt, som det var mig muligt at behandle ham, og sørgede for gennem min Indberetning, at han yderligere kunde tages under Behandling. Der er jo

udtrykkelig foreskrevet, at Kaptajnen skal smage paa Maden, og den Skibsmad, jeg har set, har været fortræffelig. Derfor kan det godt være, at et Skib undertiden kan være forsynet med daarlig Kost.

I det hele taget tror jeg ikke, at de Tider, vi lever i, er egnet til den stærke Ophidselsestale, de Herrer altid finder nødvendig, naar der er Tale om Arbejdsforhold. Jeg tror paa ingen Maade, den er nødvendig, jeg tror tværtimod, at Tiden kræver det stik modsatte. Er der Ting at klage over, maa man rette Klagen mod et bestemt Tilfælde og mod en bestemt Mand og oplyse Sagen, men man har ikke Lov til at almindeliggøre det. Tilfælde som det, det ærede Medlem Hr. P. Andersen nævnte, at Mesteren var døddrukken hver Dag baade paa Søen og i Land, er en Umulighed; det maa det ærede Medlem dog indrømme. En Maskinmester kan ikke være døddrukken fra Morgen til Aften hver Dag; det lader sig faktisk ikke praktisere. Hvordan i al Verden skal Skibet gaa, og hvad skal det blive til det hele? Det giver heller ikke Tillid til det ærede Medlems Fremstilling i det hele taget, naar han kommer saa langt ud i sin Lyrik og nævner noget, der simpelt hen er udelukket — jeg havde nær sagt: af fysiske Grunde.

Det ærede Medlem var ogsaa imod, at Kaptajnen kunde anordne Lægeeftersyn. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor det ærede Medlem har noget imod det. Det kan være i høj Grad i Mandskabets Interesse. Jeg vil ikke tale om, at i mange Havne, man kommer til, maaske i enhver Havn, bliver der krævet Lægeeftersyn, ogsaa af Passagererne. Jeg kan slet ikke se, hvad krænkende for Mandskabet der kan være i at stille til Lægeeftersyn. Der kan være Tilfælde, og jeg kender ogsaa saadanne Tilfælde, hvor unge Mennesker i deres Uerfarenhed og Letsind gik omkring og troede, at der ingenting var i Vejen, og hvor et Eftersyn let viste, at de led af en Sygdom, der kunde ikke alene tage deres Liv, men det, der er værre: gøre dem til elendige Mennesker Livet igennem, hvis de ikke kom under Lægebehandling. Det er mig helt uforstaaeligt, hvorfor det ærede Medlem fremdrager en Sag som denne.

Det ærede Medlem paaankede ogsaa, at Begravelser burde ske efter dansk Skik. Det er mange Steder umuligt, f. Eks. i tropiske Lande skal en Mand hyppigt begraves 24 Timer efter Døden, men det er ikke dansk Skik, tværtimod, man